

— Скажіть ще, ви не в курсі, що я орендував машину в Альбукерке.

Тут він мав слухність. Ми знали це.

— Що ви робили в Альбукерке? — запитала Надін.

— Просто заїхав.

Надін закотила очі.

— Ніхто не заїжджає до Альбукерке просто так.

Я дістав з кишені ручку, блокнот і поклав їх на стіл.

— Запишіть імена та адреси всіх тих, з ким ви зустрічалися. Згадайте кожне місце, де зупинялися.

Сорен тільки всміхнувся.

— Генріку, що ви робите в Денвері? — запитала Надін.

— Сідаю на літак до Токіо. Намагаюся сісти на літак до Токіо.

Я сказав:

— Ми чули балачки про генетичну лабораторію в Денвері. Хитромудра операція з розроблення біозброї з метою шантажу. Аж раптом у місті з'являєтесь ви. Не вірю, що це випадковий збіг.

— Не розумію, про що ви говорите.

Надін сказала:

— Ми знаємо, всі знають, що ви торгуєте високотехнологічним генетичним матеріалом. Генні мережі¹ та нуклеотидні ланцюжки². «Серп».

«Серп» — це революційна система біологічних модифікаторів ДНК — у наші дні під суворою заборонаю. Свого часу її запропонувала й запатентувала моя мати Міріам

¹ Генні мережі — системи, елементами яких є біологічні полімери: гени, РНК, білки, нуклеїнові кислоти. Складовими структурними об'єктами генних мереж є органи, тканини, клітини тощо.

² Нуклеотиди — повторювані блоки, «сходинки», з яких складаються молекули ДНК та РНК. У ДНК кількість нуклеотидів може сягати кількох сотень мільйонів.

Рамсей. Це був колосальний ривок уперед, який перевершив усі попередні покоління технологій: *ZFN*, *TALEN*, *CRISPR–Cas9*. «Серп» відкрив нову еру редагування та постачання генів, що призвело до катастрофічних наслідків. Саме тому використання «Серпа» або його продаж для подальшого редагування зародкових ліній¹, по суті, створення нових організмів, каралося безальтернативним ув'язненням на тридцять років.

— Я хотів би зв'язатися зі своїм адвокатом, — заявив Сорен. — Я ж в Америці ще маю на це право, так?

Для нас це не стало несподіванкою. Правду кажучи, я навпаки був здивований, що він так довго з тим тягнув.

— Ніхто вам не завадить зв'язатися зі своїм адвокатом, — сказав я. — Але спочатку хочу, щоб ви усвідомили, що буде з вами далі, якщо підете цим шляхом.

Надін сказала:

— Ми готові передати вас Китайському генкому.

— Америка не має з Китаєм договору про екстрадицію, — нагадав Сорен.

Надін так подалася вперед, спершись ліктями на стіл, що чорна кава запарувала їй в лице.

— Для вас, — запевнила вона, — зробимо виняток. Поки ми з вами розмовляємо, документи вже оформляють.

— В них на мене нічого немає!

— А я й не впевнена, що вони стануть заморочуватися процесуальними тонкощами вибиття зізнань, — стенула плечима Надін.

— Ви знаєте, що в мене два громадянства: норвезьке й американське.

¹ Редагування (інжиніринг) зародкової лінії — внесення змін до геному таким чином, що вони стають спадковими.

— Мені якось до лампочки. — Я перевів погляд на напарницю: — А тобі?

Надін вдала глибоку задуму.

— Гадала, що не до лампочки, але ні.

Насправді до лампочки мені геть не було. Ми точно не віддали б китайцям громадянина Америки, але така в нас робота — доводиться брати злочинців на понт.

Сорен відкинувся на спинку стільця.

— Суто гіпотетичне запитання: ми можемо поговорити?

— Ми дуже любимо гіпотетичні бесіди, — запевнив я.

— А що, якби я раптом написав у цьому блокноті адресу?

— Адресу чого?

— Місця, куди, чисто гіпотетично, могла б відбутися доставка.

— Доставка чого? Ну, так, гіпотетично.

— Мінних бактерій.

Ми з Надін презирнулися.

Я уточнив:

— Ви доправили їх саме в лабораторію? А не до місця, обраного навмання?

— Нічого я не доправляю, — одказав Сорен. — Ми розмовляємо гіпотетично.

— Так, звичайно.

— А якби я зробив це, і якби я дав вам ту адресу, що тоді?

— Залежить від того, що ми гіпотетично знайдемо за тією адресою.

— Якщо, суто гіпотетично, ви знайдете генетичну лабораторію, про яку ви чули, то що тоді буде зі мною?

— Найближчим рейсом ви полетите до Токіо, — запевнила Надін.

— А Китайський генком?

— Як ви вже відзначили, — сказав я, — ми не маємо з Китаєм договору про екстрадицію.

Сорен посунув до себе ручку й блокнот.

Не вмикаючи фар, ми їхали за машиною спецпризначенців безлюдними вулицями. Адреса, що її записав Сорен, містилася на краю П'яти Кутів — обласного району в Денвері, де о цій нічній порі працювало лише кілька барів-курільень.

Я опустив вікно.

Жовтневе повітря, яке заструміло мені по обличчю, бадьорило більше, ніж кава, випита у відділку.

Пізня осінь стояла у Скелястих горах.

Повітря пахло падолистом і перестиглими фруктами.

Над зубчастим обрисом Передового хребта висів повний місяць — величезний і жовтий.

Найвищі вершини вже мали б укритися снігом, але над смугою лісу в місячному світлі яснів голий камінь.

І знов мене вразило усвідомлення того факту, що я живу в дивні часи. Якесь незриме відчуття занепаду витало в повітрі.

Лише в Африці проживало чотири мільярди людей, і більшість із них недоїдала чи голодувала. І навіть тут, в Америці, ми досі потерпали від постійного браку продуктів, перебоїв у постачанні та дефіциту робочої сили. М'ясо різко подорожчало, й більшість ресторанів, що припинили роботу під час Великого голоду, вже не відкрилися.

Ми жили у стані постійного відстежування, більше спілкуючись з екранами, ніж із близькими нам людьми. Алгоритми знали нас краще, ніж ми самі себе.

З року в рік автоматизація та штучний інтелект позбавляли людей роботи.

Також розширилася номенклатура нелегальних послуг і товарів.

Модифікований канабіс і героїн.

Секс-ляльки в синтезованих оболонках з людських м'язів і шкіри.

Нелегальна генетична лабораторія в Мехіко, викрита федералами, вирощувала для картелів «ос-месників». Ці жовто-чорні смугасті комахи могли атакувати людину з конкретним генетичним кодом. Вони були оснащені також примітивною системою «Коса», здатною видозмінювати цілі генні мережі, що призводило до ушкодження мозку, божевілля та болючої смерті.

Для деяких людей ця генетика була просто способом показати, що їм це до снаги. Як-от, приміром, четверо студентів-біологів з Брауна, які просто хотіли довести, що зможуть вивести пекельного вовчиська.

Траплялися й такі, щоправда, суцільні одиниці, ким рухали глибоко особисті мотиви. От, скажімо, відлюдкуватий, хоча й геніальний шістнадцятирічний підліток, що намагався вивести нечутливу до антибіотиків, м'ясоїдну бактерію, аби заразити нею одного шкільного забіяку, що псував йому життя.

Або шахрай-генетик, якого ми застукали при спробі отримати покращеного клона померлої дружини, маніпулюючи придбаними на чорному ринку людськими зиготами з вилученими ядрами.

Доведені до відчаю батьки, що, не маючи медичної страховки, намагалися фізично видалити м'язову дистрофію із синової ДНК. Від дистрофії вони його справді зцілили, та побічні мутації зачепили медіальну частину лобової частки кори головного мозку. Син виріс психопатом і вбив батьків, а тоді наклав на себе руки.

Потім були лабораторії, гідні нічних кошмарів: терористичні групи створювали патогени та вбивчі життєформи, як та банда в Парижі, що впритул підійшла до випуску у світ синтетичного ультрародича чорної віспи, але Європейська агенція з геномної безпеки встигла скинути на їхній склад термобаричну бомбу.

Наскоки на таку публіку ніколи не тривожили мого сумління.

От за що було прикро, то це за рейди на реальних науковців. Які робили революційну справу задля всього людства, коли влада, засліплена панікою, перекривала кисень кожному охочому бути генним інженером.

Таким, як Ентоні Ромеро.

Я й досі часом згадую про нього. Він збудував свою лабораторію на ранчо в Національному лісовому заказнику Біг-Горн, неподалік від Шеридана у Вайомінгу.

Перш ніж Закон про генетичну безпеку фактично поклав край усім приватним та університетським генетичним дослідженням, доктор Ромеро був на передньому краї протиракової генної терапії. Подейкували, що його включили до короткого списку номінантів на Нобелівку з медицини чи фізіології. Але стаття Ромеро на перших шпальтах «Нью-Йорк Таймс», де він засудив отой закон за невиправдану всеохопність, обнулила ймовірність того, що його ім'я буде внесене до списку генетиків, схвалених урядом.

Ми тихо-мирно заарештували доктора Ромеро о 2:30 ночі, коли ріденький сніжок падав на поміст із жовтої сосни перед його будинком.

Коли ми надягали наручники й садовили його на задне сидіння нашої машини, я почувався препаскудно. Бо я не просто арештовував свого кумира — чоловіка, на якого рівнявся і чий кар'єри заздрихав. Я засуджував його до пожитте-

ракову організацію *Young Lives vs. Cancer*, також відому як *CLIC Sargent*. Їхні імена фігурують у романі. Робін Грант і Рубі Рей, я не доберу слів, щоб описати значення ваших щедрих пожертв. Сподіваюся, що вам сподобаються персонажі з вашими іменами.

Величезна й сердечна подяка моїй дивовижній агентці Еві та її блискучим помічникам Людові й Стівенові. Окрема подяка кожній людині з маленької армії, яка працювала над цією книжкою за лаштунками видавництва *Simon & Schuster* у Сполученому Королівстві, США й Канаді, а також іншим закордонним видавництвам. Елісон, Джен, Сюзенн і Ніті, я щодня дякую вам за вашу феноменальну редакторську майстерність і віру в мене та моїх персонажів. А також Іянові, Джессіці, Сідні, Сабі, Кетрін, Тейлор, Адрії, Мейв, Феліції, Кевінові, Маккензі, Джиллові, Домові, Ніколасові, Гейлі, Сарі, Гаррієті, Меттові, Франчесці, Дженніфер, Еймі, Саллі, Еббі, Анабель, Каролайн, Джеймі, Джонови Полу, Бріджид і Лізі — я заборгувала уклінні подяки кожному й кожній, бо ж саме ви допомогли випустити цю книжку у світ і познакомити з нею читачів. Вона неймовірно покращала (не кажучи вже й про те, що значно погарнішала) відтоді, як я вперше надрукувала слово «Кінець», тож я завжди буду вдячна за турботу й увагу, яку ви приділяєте творінням моєї уяви.

Люблю й цілую свою родину. Так, ви не мали жодного стосунку до цієї книжки, хіба дали мені трохи простору для її написання, однак завдяки вашому товариству ті години, коли я не писала, були значно веселішими.

Насамкінець дякую своїм читачам — зокрема людині, яка зараз читає ці рядки — ця книжка без жодних перебільшень живе завдяки вам, тож дякую кожному з вас.

ЗМІСТ

ДО	5	ПІСЛЯ	231
ПІСЛЯ	7	ДО	241
ДО	12	ПІСЛЯ	253
ПІСЛЯ	23	ДО	256
ДО	33	ПІСЛЯ	261
ПІСЛЯ	40	ДО	269
ДО	47	ПІСЛЯ	283
ПІСЛЯ	57	ПІСЛЯ	306
ДО	64	ПІСЛЯ	309
ПІСЛЯ	71	ПІСЛЯ	316
ДО	77	ПІСЛЯ	325
ПІСЛЯ	88	ПІСЛЯ	334
ДО	90	ПІСЛЯ	339
ПІСЛЯ	95	ПІСЛЯ	343
ДО	102	ПІСЛЯ	349
ПІСЛЯ	110	ПІСЛЯ	359
ДО	116	ПІСЛЯ	372
ПІСЛЯ	123	ПІСЛЯ	384
ДО	129	ПІСЛЯ	391
ПІСЛЯ	136	ПІСЛЯ	396
ДО	144	ПІСЛЯ	401
ПІСЛЯ	151	ПІСЛЯ	410
ДО	155	ПІСЛЯ	415
ПІСЛЯ	166	ПІСЛЯ	429
ДО	176	ПІСЛЯ	441
ПІСЛЯ	187	КІНЕЦЬ	456
ДО	200	ПОЧАТОК	458
ПІСЛЯ	211		
ДО	222	ПОДЯКИ	477